93027 - Мучиботи ғусл

савол

Кадом чизхо ғуслро вочиб мегардонад?

Чавоби муфассал

Хамду сано барои Аллох.

"Мӯҷиботи ғусл шаш чиз аст, ки ҳар гоҳ яке аз онҳо рух диҳад, ғусл бар мусулмон воҷиб мешавад:

Аввалинаш хорич шудани манй аз махрачи худ, аз мард ё зан мебошад. Манй ё дар ҳангоми бедорй хорич мешавад ва ё дар ҳангоми хоб. Агар дар ҳангоми бедорй хорич шавад, шарт аст, ки ҳангоми баромадани он лаззат вучуд дошта бошад. Агар бе лаззат хорич шавад, ғусл вочиб намегардад, ба монанди он ки ба сабаби беморй хорич шавад. Агар дар ҳангоми хоб хорич шавад, ки он эҳтилом номида мешавад, дар ин ҳолат, ғусл мутлақан вочиб аст, зеро дар ин ҳангом идрок надошт ва шояд лаззатро ҳам эҳсос накунад. Аз ин рӯ, инсон агар аз хоб бедор шавад ва асари маниро бубинад, ғусл бар ӯ вочиб мегардад. Агар эҳтилом шавад, вале манй аз ӯ хорич нашавад ва асари онро набинад, ғусл бар ӯ вочиб нест.

Дуввумин муҳибе аз муҳиботи ғусл, ин ворид шудани олати мард ба фарҳи зан мебошад, гарҳанде ки манй нозил нашавад. Далели он ҳадисест, ки Муслим ва дигарон аз паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ривоят кардаанд, ки ӯ мефармояд: «Хар гоҳ мард миёни аъзои чаҳоргонаи ҳамсараш қарор бигирад ва хатнагоҳи мард ба хатнагоҳи ҳамсараш бирасад, ғусл воҳиб мешавад». Бар асоси ин ҳадис ва иҳмоъи донишмандон, баъд аз ворид шудани олати мард ба фарҳи зан, ғусл бар марду зан воҳиб мегардад, гарҳанде ки манй нозил нашавад.

Саввумин муҳибе аз муҳиботи ғусл дар назди гуруҳе аз донишмандон, ин мусулмон шудани кофир аст. Агар кофир мусулмон шавад, ғусл бар ӯ воҳиб мегардад, зеро паёмбар (дуруду

паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ба баъзе шахсоне, ки мусулмон шуданд, дастур дод, ки ғусл намоянд. Аммо бисёре аз донишмандон бар ин назаранд, ки ғусл намудани кофир ҳар гоҳ мусулмон шавад, мустаҳаб аст, вале воҷиб нест, зеро аз паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) наҳл нашудааст, ки ӯ ҳамаи касонеро, ки мусулмон шуданд, ба ғусл намудан амр карда бошад. Аз ин рӯ, пас аз ҷамъ намудани далелҳо, ин амр бар истеҳбоб (мустаҳаб будани он) ҳамл карда мешавад.

Чаҳорумин муҳибе аз муҳиботи ғусл, ин марг аст. Ғусл додани майит воҳиб аст, ба ҳуз шаҳиди маърака, ки ӯ ғусл дода намешавад.

Панчумин ва шашумин мучиби ғусл, ин ҳайз ва нифос мебошад, зеро паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: «**Хар гоҳ ҳайзат тамом шавад, ғусл кун ва намоз бихон».** Ва Аллоҳ таъоло фармудааст: «**Пас ҳангоме, ки пок шуданд».** Яъне аз ҳайз. Пас аз тамом шудани ҳайз бо ғусл худро пок месозанд". Поёни сухан аз китоби "Ал-Мулаххасу-лфиқиҳй"-и Шайх Солеҳ Ал-Фавзон (Аллоҳ ӯро ҳифз кунад).

Аллох донотар аст.